GÜNAYDIN

ustura 36

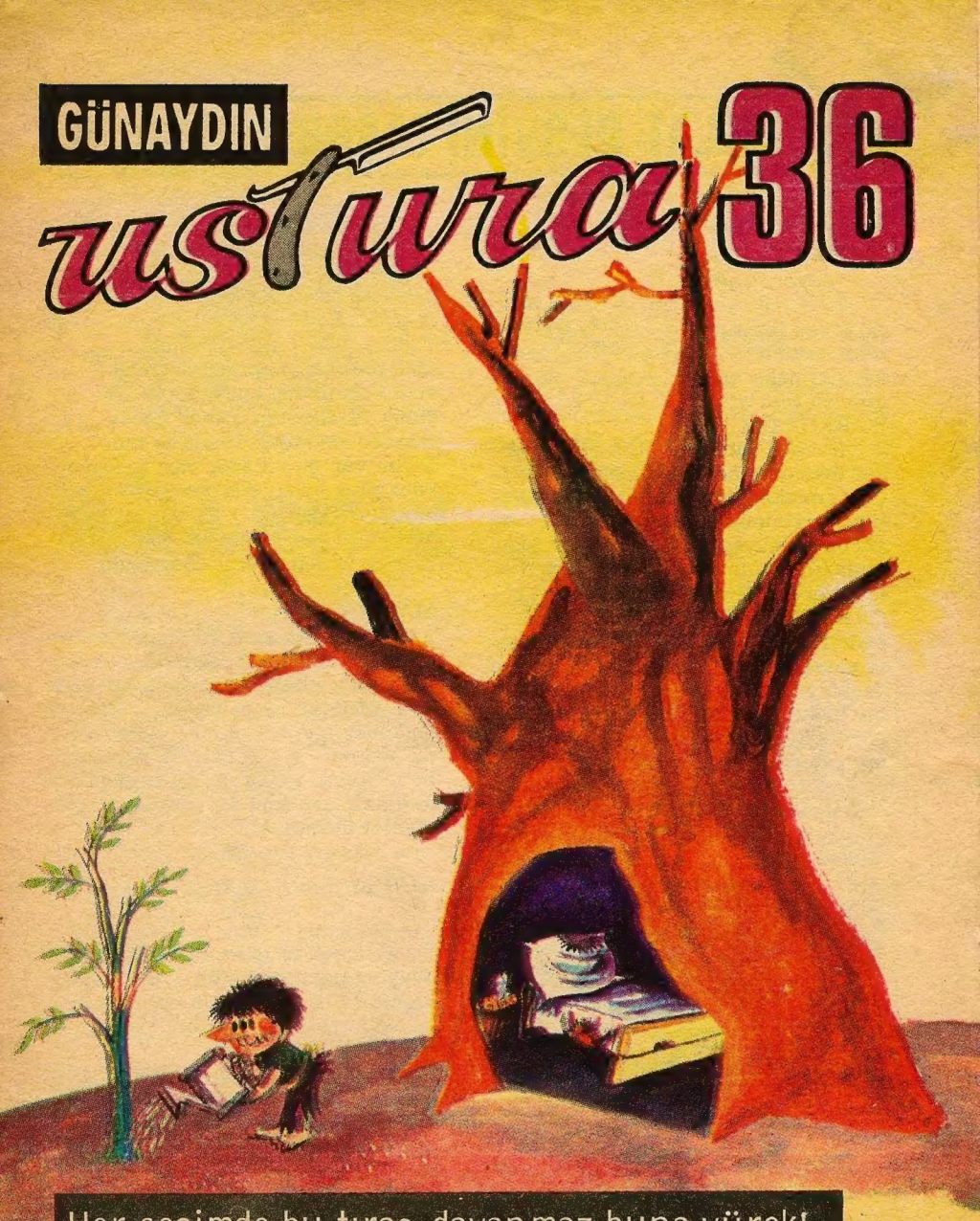

Her seçimde bu tıraş, dayanmaz buna yürek!
Aday mısın yoksa sen berber misin mübarek?
-Seçim Berberi-

ANLAT DERDİNİ MARKO PAŞA'YA!

TRABZON'dan B. A. AYDIN soruyor :

"Sayın Paşam,

Bazı bayanlar denize bikiniyle girerken bazıları da günlük giyitleri, entariyle giriyor. Bunlardan hangisi daha medenî kılıktır denize girmek için ?"

MARKOPAŞA :

Haaa !.. Medeniyet, değil mi ? İlkel insanlar medenî olmadıkları için çıplaktılar. İnsanlar medenileştikçe giyinmeye başladılar. Eğer bu görüş doğruysa bugünkü medenî kadınların mantolarıyla denize girmeleri gerekir. Nitekim, bazı gerici gazeteler kendi görüşlerine uygun, kadınlar için elbise modeli resimleri yayınlıyorlar. Aşağıdaki resim de, bu gazetelerin görüşlerine uygun bir kadın mayo modelidir. Resimde görüldüğü gibi, denizde yüzen kadının saçının teli bile görünmüyor, ama başka bir yeri görünüyor. Zavallı kocanın "Benim karı benden kaçar, saçını örter kıçını açar" dediği, işte bu kadındır.

Ah efendim, medeniyet, giyim-kuşamla olsaydı, ne kolaydı !..

Şaka olsun diye koyduğumuz evlenme ilânlarına gelen mektupların ardı arkası kesilmiyor. Bu mektuplardan çok ilginç olan birini daha yayınlıyorum.

"Hanımefendi,

Mejmuada çıkan ilânınızı okudum sizinlen hayatımı birleştirmeye karar verdim ilânınız da Aksaray kapalı otobüs durağında saat 13-16 arası orada bekleyeceenizi yazıyordu 4 gün geldim sizi göremedim ben de size mektup yazmayı uygun buldum size kendimden bahsedeyim 24 yaşında 64 kiloyum esmer gencim yalanı hiç sevmem elimde üç tane mesleğim var şimdi tatlı yapıp satıyorum eğer kabul ederseniz sizinlen hayat arkadaşlığı yaparız cevabınızı çok samimi olarak bekliyorum, akşam 21 den sonra bulunurum.

Adres ....."

MARKOPAŞAA :

Sevgili okurum, Böyle bir hanım olmadığı için, ona yazdığınız mektup benim elime geçti. Şaka olsun diye o ilânları yazan yazar, ilânlar bu kadar ciddiye alındığı için üzüldü. Yakında mutlu evlilik yapmanızı ve Aksaray durağında boşuna beklediğiniz saatleri hatırlayarak gülmenizi dileriz.

■

BURSA'dan E. UZEL soruyor :

"Paşam,

Ben çok okuyorum. O kadar çok okuyorum ki gözlerim bozuluyor. Sağlığıma zararlı olan bu alışkanlıktan kurtulmak için ne yapayım ?"

MARKOPAŞA :

Çaresini biliyorum ama, meslek sırrıdır, nasıl söyliyeyim. Kimseye söylemezseniz, hadi kulağınızı uzatın da bu sırrı fısıldayayım size. Çok okumaktan kurtulmanın birçok yolu vardır : Yazar olmak.. Bizdeki yazarların hepsi okuryazardırlar, ama çoğu yazar olduğundan okumaya vakit bulamaz ; yani okuryazar ama yazar okumazlar. Siz de yazar olursanız, bu alışkanlıktan kurtulursunuz. Ayrıca çok iyi bir şe-

ye alışkın olduğunuzdan dolayı sizi kutlarız.

■

İZMİR'den, adının açıklanmasını istemeyen bir bayan okur soruyor :

"Sayın Paşam,

Arada sırada gazete haberlerinde, kimi kadınların, kocalık görevini yapamadıkları için eşlerinden boşandıklarını okuyorum. Bu kocalık görevi nasıl bir görevdir, bana anlatır mısınız?"

MARKOPAŞA :

Bazı şeyler anlatmakla öğrenilmez. Meselâ yüzmek... Hiç kimse, kendisine anlatılarak yüzmesini öğrenmemiştir. İlle de denize girilip orda öğrenilmesi gerekir. Mektubunuzun yukarıya almadığım bölümünde 21 yaşında olduğunuzu yazdığınıza göre, hiç merak etmeyin, uzun sürmez, bir iyiliksever eksik eğitiminizi tamamlamaya elbet yardım eder.

■

KADIKÖY'den B. F. N. soruyor :

"Arkadaşlarla aramızda yazarlar konusunda bir türlü anlaşamadık. En sonunda size sormaya karar verdik. En sevdiğiniz yazar kimdir?"

MARKOPAŞA :

Daha önce de söylemiştim, yine de söylerim : En sevdiğim yazar Gönül Yazar'dır. Çünkü, hiç olmazsa geceleri gazinolarda okur.

■

ANKARA'dan, adının açıklanmasını istemeyen bir okurumuz yazıyor :

"Ey Paşaların Paşası,

Bana ancak sen yardım edebilirsin. 23 yıllık evliyim. Karım, her yıl, ölmüş yakınları için mevlid okutur. Eskiden ucuzdu. Ama şimdi her şey gibi mevlid törenleri de pahalılandı. Ağır masraf. Karıma, para verip hafızları, mevlitçileri, hocaları eve çağıracağına, bir mevlid plağı al, yılda bir değil, her gün akşama kadar ölülerinin ruhu için plak çal, dedim. Öyle değil mi? Hem daha çok sevaba girer hem de yok mevlid şekeri, yok gülsuyu masrafı olmaz. Karım, imama sormuş. İmam "Olmaz. Mevlid, şarkı gibi plakta dinlenmez, günahtır" demiş. Plakta günahsa, ses bandına alalım, teypte çal, dedim. İmam ona da günah demiş. Bu nasıl iş? Bu teknik çağda, artık müezzinler minarenin merdivenini tırmanmıyorlar, hoparlöre bağlı teyp çalarak ezanı okuyorlar, günah olmuyor da, mevlid plaktan ya da teypten çalınınca neden günah oluyor?

MARKOPAŞA :

Bizce de ezanın teypten çalınarak duyurulması günah değildir ama, mevlidin plak ya da teypte çalınması günahtır. Çünkü müezzin kendisi okumadan ezanı teypte çaldığı zaman da aylığını alır. Ama mevlid plakta çalındığı zaman, hafızlara ayrıca para verilmez. Onun için plakta ya da teypte mevlid çalınmaz, hafızlara günahtır...

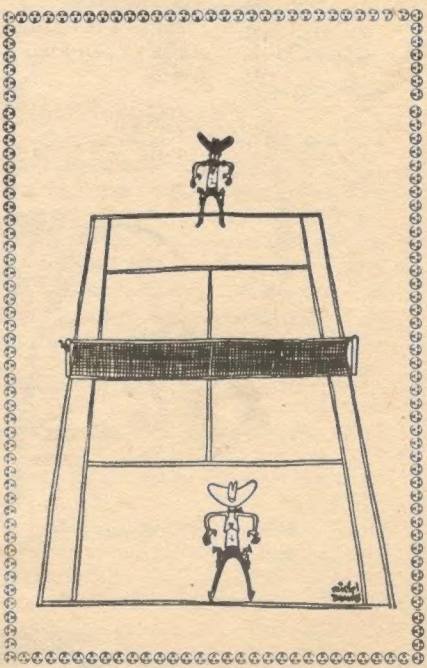

ÖMER SEYFEDDİN'DEN BİR HİKAYE:

HERKESİN İÇTİĞİ SU

ESKİ BİR ÇİN MASALI

Ling-Yu, gayet akıllı, gayet ihtiyar bir Fağfurdu (1). O kadar terakkiyi severdi ki, halkın mazi ile hiçbir alâkası kalmamasını temin için bütün Çin'in eski kitaplarını, eski kütüphanelerini yaktırmıştı. Çinliler adeta onun uluhiyetine bile inanır gibi oluyorlardı. Derlerdi ki: "Ling-Yu, dünyada Allahın dehasından bir numunedir!.." Kavga, gürültü çıkıp mahallelerin asayişi bozulmasın diye afyon tarlalarını şenlendirmiş, esrarı, haşhaşı mübah ilân etmişti. Devri rüyasız yorgun bir uyku gibi geçiyordu. Herkes kendi dalgasında yaşıyor, "Dünya var imiş, yâ ki yoğimiş ne umurum!." felsefesi adeta bir nas telâkki ediliyordu. Fakat bir sabah Fağfurun afyonu patladı. Sarayının nihayetsiz bahçesinde, boynuzlarının etrafında allı, mavili, yeşilli, sarılı morlu binlerce kelebek uçuşan billûr bir köşkte "Dünya ve mafihâ" (2) ya dair düşünüyor, yeni düsturlar, yeni hikmetler tasarlıyordu. Huzuruna bir (3) mandarin girdi. Secdeye kapandı:

-Efendimiz, başmüneccim geldi, mutlaka size bir şey arzetmek istiyor!

Dedi. Fağfur Ling-Yu zaten dehâsı sayesinde istikbâlde ne olacağını bilirdi. Derdi ki: "Sebepleri doğru görebilenin neticede şüphesi kalamaz." Onun için başmüneccimden daima kendi tahminlerini dinlerdi.

Şimdiye kadar o hiç böyle habersiz gelip bir şey söylememişti.

- Tuhaf, diye başını salladı, acaba ne söyleyecek?

- Gayet mühim bir şeymiş efendim.

Fağfur düşündü. İşler tıkırındaydı. Öyle mühim bir şeyin vukubulacağı yoktu.

- Gelsin!

Buyurdu. Huzura giren başmüneccim, resmî secdesinden kalktıktan sonra:

- Ah efendim, gayet korkunç bir felâket bizi tehdit ediyor!

Dedi. Fağfur, dünyanın her şeyine vâkıftı. Taaccüp etti. Görünürde muharebe, kıtlık, ihtilâl, feyezan gibi bir şey yoktu. Bademgözlerini süzerek:

- Yanılıyorsun!

Dedi.

- Hayır efendim, muhakkak bir felâket!

- Muharebe mi?

- Hayır.

- İhtilâl mi?

- Hayır.

- Ya ne?

- Bir yağmur, efendim.

- Yani tufan!

- Hayır, yalnız yağmur...

Fağfur, liyakatli başmüneccimin saçmalıyacağına ihtimal vermezdi. Tekrar onu bir süzdü. Merakla sordu:

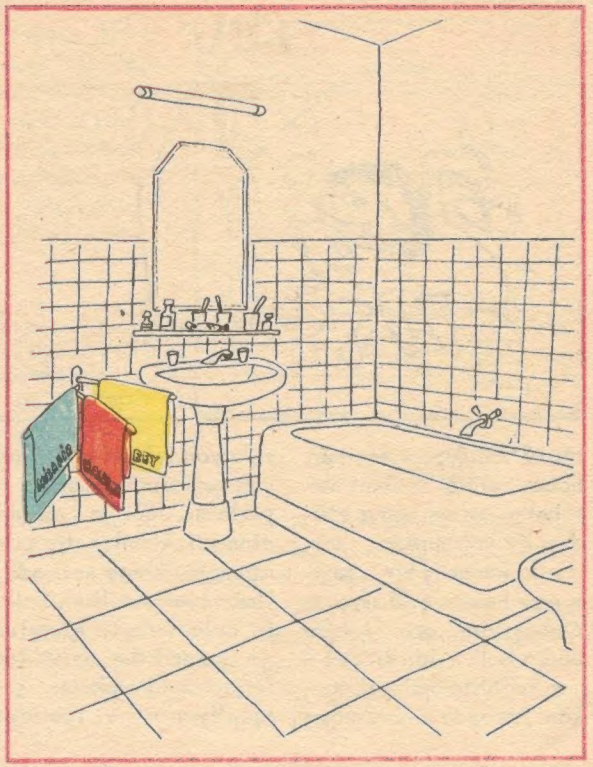

- Yağmur niçin bir felâket olsun?

- Bu yağmur çok sürecek!

- Sürsün.

- Suyundan kim bir damla içerse deli olacak?

- ...

Fağfur düşündü. Hakikaten felâket korkunçtu. İstihzacında yanılıp yanılmıyacağını başmüneccime tekrar sordu. Zavallı âlim bundan son derece emindi. Korkusundan tir tir titriyordu. Sarayda hemen bütün mandarinler toplandı. Günlerce müzakereler, müşavereler edildi. Nihayet daha bu uğursuz yağmur başlamadan sarayın bütün sarnıçlarının, küplerinin, vazolarının, mahzenlerinin ihtiyat olarak temiz sularla doldurulmasına karar verildi.

Aradan bir hafta geçmedi, başmüneccimin haber verdiği yağmur hafif hafif yağmaya başladı. Bir gün, iki gün oldu. Dinmedi, hızlandı. Bardaktan boşanırcasına yağdı durdu. Her tarafı sel aldı. Nehirler, çeşmeler, oluklar taştı. Adeta minimini

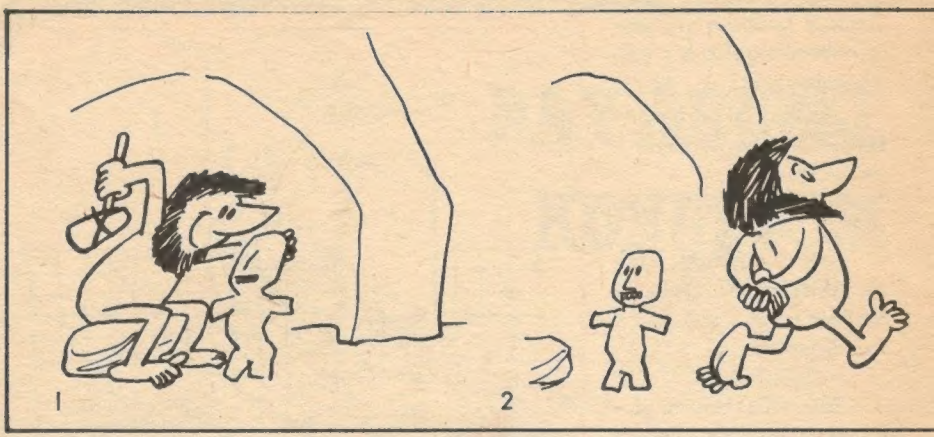

bir tûfan'. Başmüneccimin haber verdiği felâket hakikaten aynen zuhur etti. Kim bu yağmurdan bir damla karışmış bir suyu içerse hemen çıldırıyordu. Onbeş, yirmi gün içinde bütün halk çıldırdı. Yalnız Fağfurla maiyeti erkânı, sarayda saklanmış sulardan içiyorlar, akıllarını başlarında tutabiliyorlardı. Uğursuz yağmur dinmedi. Memlekette çıldırmayan kimse kalmadı. Umumiyetle deliren halk, işi öyle azıttılar ki, artık ne mandarinler, ne hâkimler, saraydan sokağa çıkabiliyorlar, ne içeriden dışarıya meram antalabiliyorlardı. Bir curcunadır gidiyordu. Fağfuru o vakit düşünmek aldı. Bunun sonu ne olacaktı. Evet, bir kere deli olan artık akıllanamıyordu. Zırdeli halk bahçe surlarının etrafında toplanmış, gece, gündüz, sabah, akşam zurnalarla, davullarla kulakları yırtan bir gürültü koparıyorlar:

-Delilere bakın, yuha, yuha...

Diye ihtiyat sulardan içip akıllı kalanlara dillerini çıkarıyorlardı. Bir gün geldi ki, erzak filân tedariki imkânsızlaştı. Lâf anlayan, söz dinleyen kalmadı. İtaatin, vazifenin, büyüğün, küçüğün ne demek olduğu unutuldu. Kanunlar şaka oldu. İdare bozuldu. Uğursuz yağmurun suyundan içmeyip akıllı kalanların felâketi çok dehşetliydi. Hayatları tehlike içinde geçiyordu. Bir avuç kişiy -

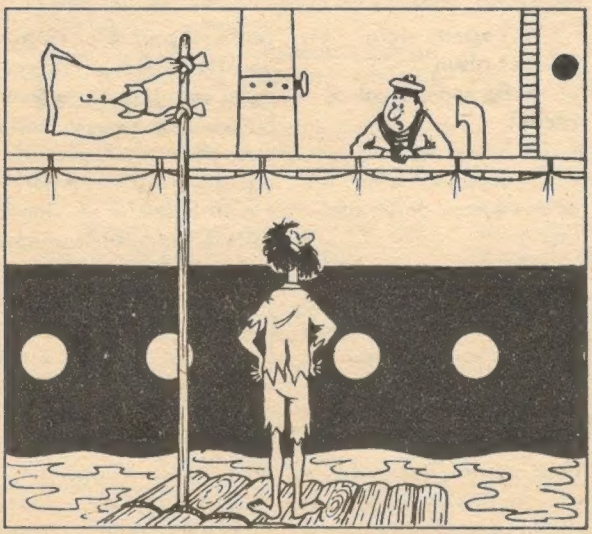

- Anladık kaptanı istiyorsun.. Ama hangi konuda ..

3 4

diler. Milyonlarca deli - lerin maskarası oldular.

Fakat "Ling-Yu" gayet ihtiyar bir Fağfurdu. İşe yaramayan, zarar getiren "akıl"ın "delilik" ten hayırlı bir şey ola - mıyacağına kaniydi. Bir sabah çılgın halkın tecavüzünden, eğlence - sinden ürkmüş maiyetine:

-Herkesin içtiği sudan hemen içiniz!

Emrini verdi. Mandarinler, hekimler, filozoflar, hâkimler:

-Aman efendim, akıllarımıza, ilimlerimize yazık olur.

Diye karşı gelmek istediler. İhtiyar Fağfur :

-Herkes deli olduktan sonra, birkaç kişinin aklına lüzum yoktur...

Dedi. Uğursuz yağmurun sularından doldurttuğu ilk piyâleyi kendi yuvarladı. O anda ufukları sarsan kahkahaları attılar. Surun dışarısındaki cur - cunaya katıldılar. Gel zaman git zaman bu umumi curcunanın adı "İçtimaî İntizam" oldu. Halk içinde tekrar akıllananlar "Delidir! " diye timarhaneye tıkıldı.

(1) Çin imparatorlarının ismi. (2) Dünya ve ötesi (3) Eski Çin'de yüksek idareci aristokrasisi mensuplarına verilen ad.

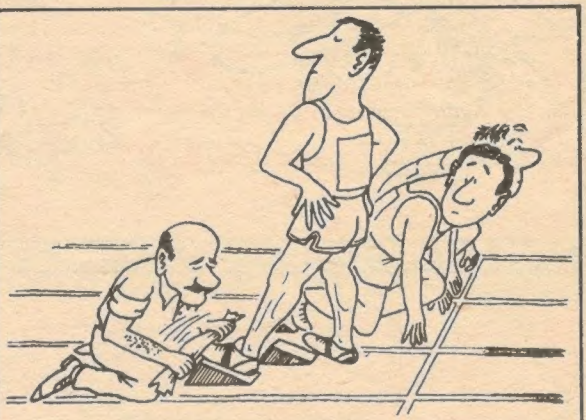

BURDA MI?

Eczanede tartılan genç kız, elli altı kilo geldiğini görünce çok üzüldü.. Şişman olmadığına inandırmak isteyen genç eczacı,

-Ama, dedi, giyiniksiniz. En az iki kilo gelir üstünüzdekiler. Tartılmadan önce soyunmalısınız.

Boş bulunan genç kız sordu:

-Burda mı?

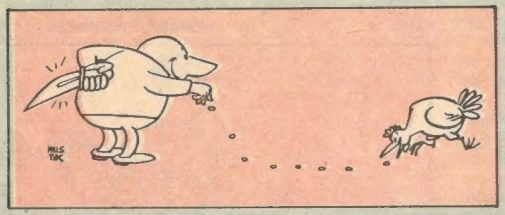

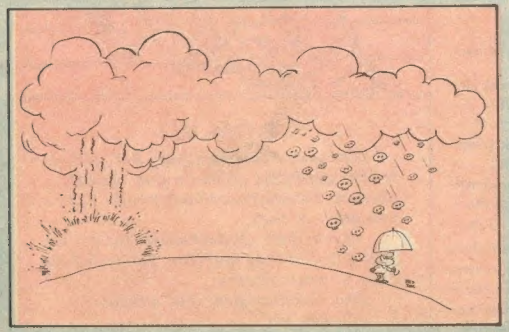

Türk Karikatürcüleri

MIS TIK

Usta karikatürcülerimizin çoğu gibi, Mustafa Eremektar da, çok zor koşullar geçim sıkıntısı içinde kendini yetiştirmiştir. Kimsesiz bir çocuktu. Kasap çıraklığı, terzi ütücülüğü, kâtiplik gibi, birbiriyle ilişkisiz işlerde çalışarak yaşamını sürdürdü. Onyedi yaşında gazete ve dergilere karikatür çizmeye başladı. Belki de çok karanlık geçen çocukluk günlerinin acı anılarının etkisiyle, bugünün çocuklarına aydınlık, güzel bir dünya vermek için, büyük tutkuyla severek yaptığı iş, çocuklar için karikatür çizmektir. Kırk yaşına merdiven dayamış (d : 28 Mart 1930) Mustafa'nın hâlâ çocuk olduğu adını Mıstık diye kullanmasından da bellidir. Taş Devri karikatürleriyle ünlü Mıstık, evlidir, Uygar'ın babası olmakla da övünür.

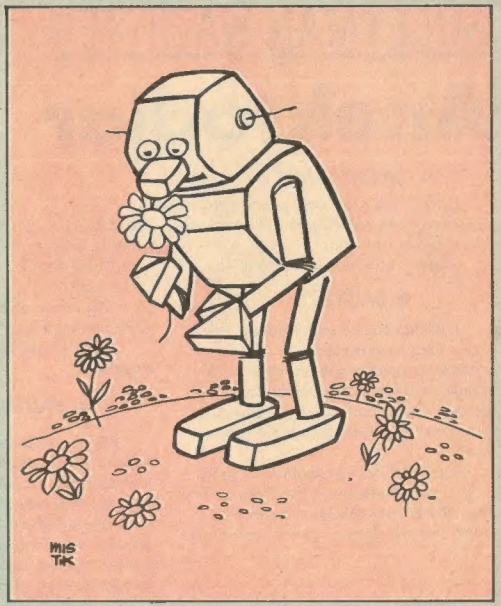

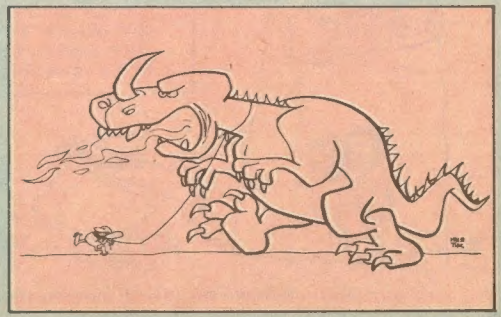

SÜLEYMAN NAZİF'TEN

Anektodlar

* SARAYLANDI

Enver Paşa bir prensesle evlenip saraya damat olunca Süleyman Nazif şöyle diyordu:

-Enver evlenmedi, saraylandı..

* BAŞYAZI

Eskiden Refi Cevet Ulunay, Pehlivan Kadri ile birlikte " Alemdar" adında bir gazete çıkarıyordu. Alemdar gazetesi idarehanesinin altında da Süleyman Nazif'in çıkardığı "Hadisat" gazetesinin idarehanesi vardı.

Alemdar'ın başyazarı Ulunay'la, yine o gazetenin yazarlarından pehlivan Kadri sık sık güreşirlermiş .. Bir gün yine bütün binayı sarsan bir gürültü gelmiş yukardan. Orda bulunan Celal Nuri,

Aman

-Aman ne oluyor, bu gürültü ne? diye sorunca Süleyman Nazif,

-Refi Cevat başyazısını yazıyor. demiş.

* YAĞMA VAR

Süleyman Nazif Birinci Dünya Savaşı sırasında Bağdat valisiyken, Belediyenin petrol deposu yanmaya başlar. O sırada Bağdat'ta petrol çok az ve çok değerlidir. Polisler askerler, memurlar, başlarında vali, yangın yerine koşarlar. Ama yangını söndürecek yürekli insan yok... Halk, yangına şokulmuyor ve söndürmeye çalışmıyor. Koca petrol deposu göz göre göre yanıp gidecek. Bütün umutların artık söndüğü sırada Süleyman Nazif birden,

- Ooo... Bizim profesör yeni bir virüs keşfetmiş...

-Yağmaaa! diye bağırır.

Ordaki işsizler de "Yağma." diye bağrışarak ellerinde tenekelerle, kovalarla depoya dalıp petrolleri kaçırmaya başlamışlar. Az sonra yangın söner. Süleyman Nazif şehre tellâl çıkartıp, belediye deposundan petrol alanların petrolleri getirmesini ilân eder, şehir karanlıkta kalmaktan böylece kurtulur.

* İNSAN ETİ

Süleyman Nazif, sürgün bulunduğu Malta'dan dönüşünde, bir gün Ahmet Haşim'le karşılaşmış, ona Malta'da çektikleri sıkıntıları, konservenin ilk icat edildiği zamandan kalma konserveleri yedirdiklerini anlatmış. Ahmet Haşim alaylı alaylı,

-İnsan eti konservesi mi? diye sorunca Nazif,

-Yoo, demiş, İngilizler insan etini hiç başkasına yedirirler mi?

* KÖMÜR KARASI

Süleyman Nazif, İkinci Dünya Savaşı sırasında kısa bir süre kömür ticareti yapmış. Tanıdıklarından biri de,

-Bir edip yazara kömürcülük yapmak hiç yakışır mı? deyince Nazif de şu cevabı vermiş,

-Bu savaşın içinden nasıl olsa yüzümüz kara çıkacağız, hiç olmazsa benimkisi kömür karası.

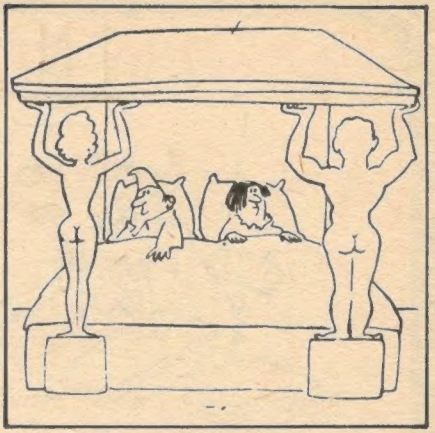

* DEF'İ - TABİİ

İstiklâl Savaşından sonra İngilizler İstanbul'u boşaltırken bir arkadaşı Nazif'e,

-En sonunda şu İngilizleri memleketten defettik.. deyince Süleyman Nazif de,

-Tabii defettik, tabii.. demiş hem de def'i tabii...

* TAŞ YAĞDIR

Cenap Şahabettin Bey anlatırmış Süleyman Nazif Basra valisiyken, vilâyetin yollarını yapmak için taş bulunamadığından konuşuluyordu. Süyelman Nazif ellerini açıp duaya başladı.

-Yarabbi, bu memlekete taş yağdır...

İKTİSAT

İttihat ve Terakki iktidarının son günlerinde iktisadi durumun çok kötü bulunduğu sırada İktisat dersi okutan Hamit Bey için Süleyman Nazif şu beyti yazmış:

Tedris eder o hâlâ terketmez itiyadı
İflas eden bu devrin üstad-ı iktisadı

BAY ÖKÜZLE KONUŞTUM

Konuşan öküz :
ÖKÜZ ALEYHİSSELÂM

Bu öküz, yetmiş yaşında bir ihtiyar ya da kucağında çocuklu kadın ayakta dururken, otobüs koltuğuna yan gelen öküzlerden değildi.

Bu öküz, aile mutluluğu uğruna başına yaldızlı süsler takan öküzlerden de değildi. Sinema, tiyatro, vapur gişelerinde, sırayı saygıyı bir yana koyup, önündekileri iten, ezen öküzlerden de değildi.

Bu basbayağı, boyunduruğu yan yan bakan, melûl mahzun, kederli şair bakışlı bir öküzdü .

Kendisi tanışlık vermese, bu öküzle konuşmak şerefinden yoksun kalacaktım.

-Merhaba bay insan !..dedi.

Baktım, taze çayırlara yan gelmiş, geviş getiren bir öküz.

-Merhaba bay öküz !dedim, demek siz insanca biliyorsunuz?

-Çok zaman var, siz öküzceye başlayalı, biz de insancayı öğrendik.

Fena halde kızdım :

-Bay öküz, dedim, insancayı öğrenseniz de, insanlığı öğrenemezsiniz?

Diliyle burnunu yaladı, güldü.

-Aramızda ne fark varmış ?

-Evvelâ sizin işkembeniz var , geviş getirirsiniz.

-İşkembesi olan insanlar yok mu? Hem öküzünkünden büyük. Bir ihalede, bir incelemede, bir gezide dünyayı yutup da ömürlerince geviş getiren insanlar yok mu?

-Ya kuyruğunuz?

-Evet, kuyruğumuz var, ama sizler gibi kuyruk sallamayız.

-Ya boynuzunuz?

Bir kahkaha attı .

-Boynuz bakımından bir küçük farkımız var. Sizin boynuzları - nız, kendinize gözükmez, başkala - rına gözükür.

-Ama biz insanlar, düşünürüz, bilincimiz vardır, iktisadî plan - lar yaparız.

-Güldürme beni...Bak sana hal tercümemi anlatayım. Ben bu çiftlikte doğdum. İki yaşında bir boğa idim. Daha dünya evine bile girmemiştim. Bir gün ayaklarımı bağla-

yıp, beni en kıymetli uzvumdan mahrum ettiler. İdiş edip, bana aşk hayatını yasakladılar. Bunun ızdırabını bilmezsiniz. Bu tıpkı senelerce büyük mevkilerde bulunup ta birdenbire emekliye ayrılanların acı haline benzer. Onlar da, önce başlarına gelen felâketi fark edemezler, hâlâ kendilerini eskisi gibi sanır, zart zurt ederler. Bakarlar ki, kimse aldırış etmiyor, sonra kulakları düşer. Ben de ilk günler böyle oldum. Eksikliğin farkına varmadım. Bir iki aşk sıçrayışı yaptım, baktım ki boşuna... Kadere boyun eğdim. Ama, bizim çiftlik sahibine de âh ettim. Beni yıllarca kağnısına koştu. Toprağını ben sürdüm. Sonra, o senin dediğin iktisadî planı yaptınız, bankadan açılan kredi ile, bizim ağa, bir traktör aldı. Traktör gelince, beni hor gördü. Bütün çiftlik halkı traktöre binip, kasabaya film seyretmeye gittiler. Traktörün direksiyonu elinde ağanın kuruluşunu, bıyık buruşunu görmeliydin...

-Uzatma!.. Makine medeniyeti girdi. Sizin gibi öküzlerden kurtulduk. Fena mı?

-Çok iyi, çok iyi... Bir gün sinemanın önünde traktör bozuldu. Bizim ağa alışmış... Deha dedi, oha dedi, traktör yürümedi. Bir usta çağırdılar. Usta traktörü parça parça etti. Sonra ağaya bunun bir vidası düşmüş, dedi, aradılar, taradılar, memlekette oraya göre vida yok. Yayan yapıldak köye döndüler.

-Sen olayları izlemiyorsun. Paflagonya, bizim eski borçlarımızı bağışladı. Yeniden bize borç verecek Patagonya'da uzman gönderecek. Astragonya da memleketimizde iki yüz tane vida fabrikası kuracak. O zaman sen vidanın rezilliğini gör. Sanat eserleri gibi işportaya düşecek... Hatta, ileride belki vakit bulunmaz diye, vida fabrikalarımızın temel atma törenleri şimdiden yapılıyor.

-Sen onları boynuzuma anlat.. Şimdi, banka, ağadan para istiyor. Yine iş bana düştü, toprağı ben sürüyorum. Dünya, yine öküzün boynuzunda dönüyor. Hani sizin Ferid Kam adında bir profesörünüze, birisi dünya öküzün boynuzunda mı duruyor, diye sormuş da, o da şu cevabı vermiş.

Ne teaccüb ediyorsun buna dünya derler
Duyulan herzelere onda nihayet yoktur
Yerin altında öküz var mı dedi bir meczub
Onu bilmem, dedim, üstünde fakat pek çoktur.

FARK

-Sevgilim, otobüsle taksi arasında ne fark vardır, biliyor musun?

-Hayır, bilmiyorum şekerim.

-Aman, çok iyi.. Öyleyse hadi gel taksiye binelim.

*

DALGIN KOCA

Çok dalgın bir adamdı.. Karısı bir gün,

-Ceketindeki lekeyi çıkardım, bak, yeri bile belli değil! deyince dalgın koca,

-Yaa, vahvah, dedi, şimdi onun yerini nasıl bulacağız?

- Demek şiirden anlıyorsunuz?
- Kendim de şiirler yazarım, bilirsiniz ya insanların en nazik, en kibar, en çelebilerinden biri .Öküz Mehmed Paşadır.Onun bir hikâyesini şiirle söyledim .Dinle:

Toplamış etrafına bir sürü insan hâşâ
Tarihde öküz diye anılan Mehmed Paşa

Nâzırlar toplanmışlar Çırpıcı çayırında
Öküz Mehmed Paşa'nın Sadrazam çadırında.

Sözün mühim yerinde her zaman gördüğümüz,
Başını içeriye uzatmaz mı bir öküz?

Hem de dönüp Paşa'ya bir de güzel böğürür
Sonra kızgın tavırla başını alır yürür

Etraftaki Paşalar, bıyık altından güler
Öküz Mehmet Paşa da bilir misiniz ne der?

"-Demin içeri bakan bildiniz mi neyimdir?
"Size yabancı fakat, benim ağabeyimdir."

Öbür Paşalar buna sallayıp başda külâh
"Efendimiz, nasıl söz, derler, estağfurullah!"
Efendim diyenlerin bakarak gözlerine
Gülerek devam eder Sadrazam sözlerine:

"-Öküz bana dedi ki yerin değil burası"
"Yazıklar olsun sana cinsimin yüz karası."

"Vermek lâzım gelirken bizim ile el ele,
"Başına toplamışsın sen bir sürü hergele."

"Senin zarafetini bunlar ne bilecekler,
"Öküzün nüktesinden hiç anlar mı eşekler?"

Ağzım bir karış açık, bay öküzün yanından saygıyla ayrıldım.

DERS

Editör,

-Bu kadar içerseniz, tabiî roman yazamazsınız, dedi, tabiattan ders almalı. Siz hiç hayvanların içki içtiğini gördünüz mü?

Yazar,

-Hayır, görmedim, dedi, peki siz roman yazdığını gördünüz mü?...

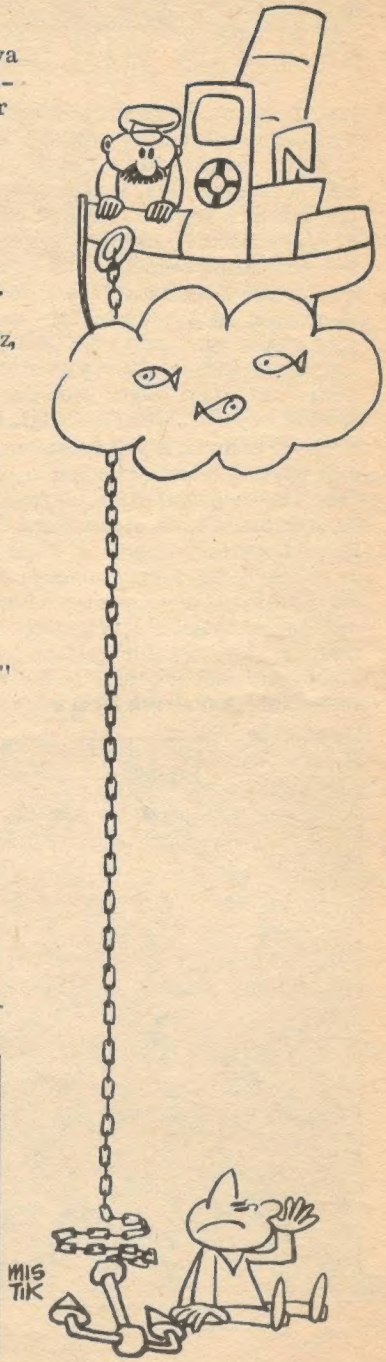

KARA MİZAH

Polonya'dan:

İkinci Dünya Savaşı'nda en çok yakılıp yıkılan kent, Varşova'ydı. Hitler, Nazi işgal ordusuna "Varşova'da taş üstünde taş kalmayacak" diye telgrafla emir göndermişti. Nazi sürüsü, Hitler'in buyruğunu yerine getirdi.

✪

Yanıp yıkılmış Varşova'da, anababasız kalmış iki çocuk... Üstte yok, başta yok... Açlıktan ve yoksuldan bir deri, bir kemik kalmışlar... 8 - 10 yaşlarındaki bu iki çocuk, insanoğlunu korkutabilecek olan her olayı ve her türlü vahşeti görmüşler ve kanıksamışlar. Duygusuzluklaştıklarından artık hiç bir şeyden korkmaları olanaksız..

İki küçük, karlar üstünde taşa oturmuş, anlamsız, boş gözlerle, bombalardan, yer yer tüten dumanları seyrediyorlar. Çocuklardan birini hıçkırık tutar. Bitürlü hıçkırığı dinmeyen çocuk, hıçkırığının kesilmesi için arkadaşına yalvarır:

-N'olur, beni korkutsana!..

✪

Amerika'dan:

Yargıç, sanığın birini çeşitli suçlardan tam 135 yıl hapse mahkûm eder (Amerikan Ceza Kanununa göre, her suça ayrı ceza verilir, sonra bunların toplamı alınırmış). Kararı "Tefhim" eden babacan yargıç, sanığa,

-İyice anladın değil mi? der. Karar kesinleşinceye kadar, yapacağın ne kaldıysa yap, e mi?